

Júlia

Világszerte Nr. 1

Susan Meier

Elveszve Toscanában

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 647. eredeti címe: *A Bride for the Italian Boss* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 647. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-322-9

• Kép: iStockphotos

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Semmi kétség, Olaszország a világ legszebb országa!

Daniella Tate-et lenyűgözte a macskaköves firenzei utcák látványa és az azúrkék égbolt.

Vonattal érkezett a városba, de most buszra kellett szállnia, hogy eljusson Monte Calanettibe. Megvette a jegyét, aztán leült a megállóban a padra, hogy megvárja a menetrend szerinti buszjáratot. A szomszédos padon feltűnt neki egy világoszőke, karcsú lány, aki üres tekintettel meredt maga elé, és meglehetősen elveszettnek tűnt. Daniellának, aki örökbe fogadó szülőknél nőtt fel, volt tapasztalata arról, milyen érzés, ha az ember magányos, fél, és nem számíthat senkire.

A hangosbemondó jelentette, hogy a következő busz hamarosan indul, mire a szőke lány mellett ülő idősebb hölgy felkapta a kettejük között lévő utazótáskát, és felpattant a helyéről.

– Elnézést, de az az én táskám – állt fel a szőke lány is, aki a kiejtése alapján alighanem amerikai volt.

Az idősebb nő erre szenvedélyes szóáradatot zúdított rá olaszul, mire a fiatalabb ijedten mentegetőzni kezdett:

– Sajnálom, de egy szót sem értek. Nem beszélek olaszul.

Daniella felugrott és odasietett.

– Én tudok olaszul – mondta. – Talán segíthetek...

Azzal ékes olaszszággal megkérdezte az idősebb nőtől, biztos-e benne, hogy a saját táskáját tartja a kezében, mert a másik oldalon ott van egy ugyanolyan utazótáska.

Az asszony odafordult, és elvörösödött, majd sűrű mentegetőzések közepette visszaadta a táskát az amerikai lánynak, aki hálásan pillantott Danira.

– Köszönöm.

– Igazán nincs mit. Ismerősökhöz jött Olaszországba?

– Nem.

Dani vágott egy grimaszt.

– Akkor remélhetőleg van egy jó olasz–angol szótára.

A szőke lány a nyakában lógó fülhallgatóra mutatott.

– Ez annál sokkal jobb. Nyelvlecke. Állítólag öt hét alatt folyékonyan fogok beszélni olaszul.

– Attól tartok, hosszú öt hét áll maga előtt – mosolygott Dani, majd kezét nyújtott. – A nevem Daniella.

A másik amerikai lány habozott egy kicsit, de aztán elfogadta a felé nyújtott jobbot.

– Louisa – mutatkozott be.

– Először vagyok Olaszországban – magyarázta Dani. – Eleinte angolt tanítottam Rómában, de a nevelőanyám itt született, Toscanában. Gondoltam, az itt-tartózkodásom utolsó pár hetét itt töltöm, és egy kicsit körülnézek.

Hirtelen elhallgatott. Rájött, hogy már így is túl sokat mondott ahhoz képest, hogy pontosan harminc másodperce ismeri a beszélgetőtársát. Még jó, hogy Paul lánykéréséről nem számolt be neki, az már mégiscsak túl személyes lett volna. A barátja ugyanis az olaszországi utazás előtti napon megkérte Dani kezét. A lány a mai napig sem tudta, mit szóljon a házassági ajánlathoz. Túl sok kérdés merült fel benne ezzel kapcsolatosan, még abban sem volt biztos, férjhez akar-e menni egyáltalán. Így aztán türelmi időt kért Paultól az utazása idejére, és megígérte, hogy amint hazaér Olaszországból, azonnal válaszol.

Még volt egy teljes hónapja, hogy kitalálja, mit.

– Most abba a faluba igyekszem, ahonnan a nevelőanyám származik. Remélem, megtalálom a családját. Maga turista? – szegezte neki a kérdést a másik lánynak.

– Nem.

– Elnézést, nem akartam kíváncsiskodni.

– Semmi baj – sóhajtotta Louisa. – Csak kicsit ideges vagyok. De maga olyan kedves volt hozzám, igazán nem lehetek barátságtalan. Szóval én Monte Calanettibe tartok.

– Nahát! Én is! – kiáltott fel meglepetten Dani.

A hangosbemondó vetett véget a beszélgetésüknek, amely bejelentette a Monte Calanetti-i járat indulását. Dani a busz közepe táján választott magának helyet, az ablak mellett, hogy minél többet láthasson a tájból. Louisa a legnagyobb meglepetésére egyenesen feléje tartott, amikor felszállt.

– Megengedi, hogy maga mellé üljek?

– Persze. Csak nyugodtan.

– Szóval akkor még itt marad egy darabig, Toscanában.

– Igen, az egész februárt itt töltöm. – Daniella vett egy nagy levegőt. – És szeretném kiélvezni az itt-tartózkodásom minden egyes percét. Sajnos azonban dolgoznom kell, hogy legyen miből megélnem, mert ami a római keresetemből megmaradt, azt szeretném hazavinni. New Yorkban drága ám az élet. Remélem, talállok munkát.

– Bízom benne, hogy így lesz. – Louisa elmosolyodott, amikor látta, milyen kíváncsian nyújtogatja a nyakát Dani, amint elindult a busz. – Hogyhogy a nevelőanyja nem jött magával a szülőföldjére?

Dani nyelt egyet. A tekintete elborult.

– Úgy, hogy már nem él. Abból a kevéske pénzből, amit rám hagyott, megvettem az olaszországi repülőjegyet.

– Ó, részvétem. – Louisa hallgatott egy percig, majd megjegyezte: – Ami azt illeti, engem is az örökségem hozott ide, ha másképpen is, mint magát. Én ugyanis egy villát örököltem Monte Calanettiben.

– Egy villát?! Hiszen ez csodálatos!

– Hát igen. Nagy szerencse, én is tudom. A ház neve Palazzo di Comparino.

– Van képe róla?

– Igen. – Louisa egy fotót vett elő a táskájából, mely egy hatalmas udvarházat ábrázolt. Körülötte, amerre a szem ellátott, szőlőültetvények zöldelltek.

– Meseszép! – mondta Dani áhítattal.

– Hát igen. Bár be kell vallanom, én mostanáig semmit sem láttam ebben az országban, ami ne lett volna meseszép. Szóval most meglehetősen izgatott vagyok.

– Én is az lennék a maga helyében.

– Gondoljon csak bele: van egy hatalmas szőlőm, de egyáltalán nem értek a mezőgazdasághoz.

– Ne féljen, majdcsak lesz valahogy. Kialakulnak a dolgok.

– Én is abban bízom – sóhajtotta Louisa. – Bár kétlem, hogy segítség nélkül boldogulok. Nyilván nem költözhetek csak úgy be a villába, ezer kérdést fognak feltenni nekem a hatóságok, és mivel nem beszélek olaszul, aligha lesz könnyű meggyőznöm őket. Ráadásul a végrendelet is angol nyelvű. Ha bemutatom az itteni hatóságoknak, valószínűleg nagy lesz a kavarodás... Mondja csak, van már szállása? Mert ha nincs, én szívesen adnék magának egy szobát arra a négy hétre, amíg itt tartózkodik. Maga pedig cserébe fordíthatna nekem, ha kell... Na, mit szól hozzá?

Daniella el sem hitte, hogy ilyen szerencséje van.

– Ez csodás! De nem akarok a terhére lenni...

– Nagy a ház, egészen biztosan nem lesz a terhemre. És nagy szükségem lenne valakire, aki segít nekem elboldogulni az olasz hivatalok útvesztőiben.

Daniella arca felragyogott.

– Nagyon szívesen segítek... Nahát! Ki hitte volna! Egy igazi olasz villában fogok megszállni!

– Nekem meg *van* egy igazi olasz villám – tódította Louisa. – Még fel sem fogtam igazán...

A két fiatal nő végigbeszélgette az utat, és hamarosan átváltottak tegeződésre. A busz közben addig kanyargott a zöld dombok között, míg be nem ért egy középkori városfallal körülvett településre. Egy darabig zötykölődött a macskaköveken, a réges-régi, ám kitűnő állapotú házak között. Amikor egy nagyobbacska térre értek, Dani észrevett egy táblát, mely mutatta a Palazzo di Comparinóhoz vezető utat.

– Odanézz! – ragadta meg Louisa karját.

– Szent isten! – pattant fel a másik lány izgatottan. – Álljunk meg!

Dani is felugrott, és kérte a sofőrt, hogy álljanak meg. Sietve összekapkodták a csomagjaikat, és leszálltak. Együtt sétáltak a szűk utcákon, míg csak el nem jutottak a jókora, világosbarna terméskőből épült udvarházhoz.

– Te jó isten! – rebegte Louisa tiszteletteljesen, amikor a házat meglátta. – Hiszen ez hatalmas!

A főépület többemeletes volt, és kastélyként magasodott a környező birtok fölé. Dani el sem tudta képzelni, hány hálószoba lehet benne.

Besétáltak a terméskővel kirakott úton a főbejárathoz, majd Louisa előhúzta a kulcsát, és kinyitotta az ajtót. Valósággal mellbe vágta őket a dohszag, ami a régóta lakatlan házak sajátja. A márvánnyal burkolt előcsarnokban pókhálók borították a kristálycsillárt, a lépcsőház falát díszítő festmények pedig olyan vastag porréteg lepte be, hogy az alakokat alig lehetett kivenni rajtuk.

– Nemesi családból származol? – érdeklődött tiszteletteljesen Daniella.

Louisa a fejét ingatta.

– Nem tudok róla.

Folytatták felfedezőútjukat a házban, ahol mindent beborított a por és a pókháló. A plafonon a sötét foltok csőtörésről vagy talán a tető beázásáról tanúskodtak, de a konyha is sürgős felújításra szorult, csakúgy, mint a földszinti és az emeleti fürdőszobák.

Még csak az első emeleten jártak, amikor Louisa könnyes szemmel fordult Dani felé.

– Sajnálom. Nem gondoltam, hogy ilyen szörnyű állapotban van a ház. Tökéletesen megértem, ha ezek után inkább szállodába vagy panzióba mész...

– Eszemben sincs! – Daniella belépett a következő, ujjnyi porréteggel borított szobába, és körbefordult. – Imádom ezt a házat. Nem kell más, csak egy vödör, porrongyok és tisztítószer, hogy két szobát, a hozzájuk tartozó fürdőket és a konyhát lakhatóvá varázsoljuk.

Louisa kétkedve pillantott körbe.

– Te aztán igazán derűlátó vagy!

Dani nevetett.

– Nem mondom, hogy mesterekre nem lesz szükség, de a legfontosabb helyiségeket talán mi is rendbe tudjuk hozni annyira, hogy beköltözhesünk.

Raffaele Mancini dühösen bámult a magas, vékony Gino Scarpettire, aki főpincérként dolgozott az éttermében, a szőlőhegyek közt megbúvó, terméskőből emelt egykori parasztházban.

Gino indulatosan letépte hófehér ingéről a névtáblát.

– Akkor most lássuk, hogyan boldogul főpincér nélkül, *signor*!

Az étteremben nagy lett a csend. Sem az evőeszközök csörgése, sem a kristálypoharak csilingelése nem hallatszott. Gino a főnöke kezébe nyomta a névtáblát, aztán sarkon fordult és kimasírozott az ajtón.

Tétova taps hallatszott, aztán nevetés harsant, és egy másodperccel később már zengett az egész étterem.

Szóval még élvezik is az ő balszerencséjét!

Rafe felháborodottan tűnt el az ultramodern konyhában, ahol az volt az első dolga, hogy rábökött egy sovány fiatalemberre, aki még csak egy hete dolgozott tanulóként az étteremben.

– Te ott! Vedd le a kötényed, és állj oda az ajtó mellé! Te fogod az asztalukhoz kísérni a vendégeket. A fiú szeme tágra nyílt a rémülettől.

– De *signor*, én...

Rafe felvonta a szemöldökét, és ennyi elég is volt, hogy a srác elhallgasson.

A fiú a szennyesbe dobta a kötényét, a konyhába pedig lassan visszatért a megszokott rend, a csörgés-csattogás, a beszélgetések hangjai. Rafe lehunyta a szemét. Mintha nem lenne elég a sok gond, amit egy étterem vezetése jelent, most még a vendégei tiszteletét is kezdi elveszíteni.

– Nem kellett volna kirúgnod Ginót – szólalt meg mellette Emory Danoto, az apró termetű,

gömbölyded *sous chef*, vagyis a főszakács helyettese.

– Nem rúgtam ki. Felmondott.

– Mert üvöltöztél velem.

– Mindenki üvöltözöm – mutatott rá Rafe. – Hiszen én vagyok a séf. Én magam vagyok a *Mancini's*.

– Hát persze. És ezért mindenki köteles gondolkodás nélkül engedelmeskedni neked, igaz?

– Ne gúnyolódj, légy szíves. Te is tudod, hogy a dühkitöréseim nem csak hisztik. Mindent okkal teszek. Azért, hogy az étterem a lehető legjobb legyen.

– Azért arról sem kellene megfélemezned, Mr. Én-csak-a-legjobbat-akarom-az-éttermemnek, hogy küszöbön áll Michelinék látogatása.

– Ez csak ostoba pletyka.

Emory felsóhajtott.

– És mióta nem adunk hitelt egy olyan pletykának, mely a Michelin-bizottság látogatásáról szól? Te is tudod, hogy a csillagjaid forognak kockán. És nem te szoktad mondani, hogy az efféle híreszteléseket nem szabad figyelmen kívül hagyni? Ha meg akarod tartani a Michelin-csillagaidat, mindenre fel kell készülnöd.

Rafe tisztában volt vele, hogy Emorynek igaza van. Nem engedhette meg magának, hogy elveszítse a csillagait.

Az ebédidő véget ért, lassan kiürült az étterem, majd újra elkezdett megtelni, ahogy közeledett az este. Rafe-nek nem sok ideje maradt a töprengésre. Csak akkor engedhette el magát, amikor este az utolsó vendég is távozott, és a konyha is ragyogott a tisztaságtól. Akkor Rafe a pultra tett egy üveg whiskyt meg egy poharat.

Hallotta, hogy nyílik az ajtó, és felüvöltött:

– Zárva vagyunk!

– Még szerencse, hogy nem vagyok vendég. Legalábbis nem olyan, aki fizet.

Rafe az ajtó felé fordult, és meglátta barátját, Nico Amatuccit.

A magas, fekete hajú Nico leült a szomszédos bárshézre, és a whiskysüveg felé bökött.

– Van valami különös oka, hogy egyedül iszol?

Rafe a bárhoz lépett, és hozott egy poharat a barátjának.

– Nem is iszom egyedül – mondta, és bőkezűen töltött neki, majd hozzátette: – Egyébként pedig felmondott a főpincérem.

Nico odakocintotta a poharát Rafe-éhez.

– És ez meglep?

– Művész vagyok – mentegetőzött Rafe.

– Elviselhetetlen vagy.

– Az is igaz. – A férfi felsóhajtott. – De olyan nagy bűn, ha azt szeretném, hogy minden tökéletes legyen? Holnap fel kell adnom egy hirdetést, hogy főpincért keresek... Te jó ég, hamarosan el fognak özönlenni a jelentkezők! Nico, nekem nincs rá időm, hogy két hetet várjak a pályázatok begyűjtésével, és utána még felvételi beszélgetéseket is folytassak. Nekem már holnapra kell valaki.

A barátja belekortyolt az italába.

– Akkor, kedves cimborám, alighanem benne vagy a pácban.